

[Rimstad.]

højtærede boligministers redegørelse for det indgåede boligforlig, at forslaget om en rentesikringsordning for det sociale byggeri ville blive det, som man ville begynde med af alle forligsforslagene. Det er jo efterhånden blevet således inden for dansk politik, at de ansvarlige stikker hovedet i busken og udskyder alle ubehagelige og med ringe vælgertække forbundne forslag, medens de mange vælgeres crème de la crème, tilskudslovene, altid finder en hurtig og sikker placering.

Som jeg fremhævede ved boligdebatten i slutningen af januar, er den påtænkte rentesikringsordning udelukkende en tilskudsordning til billigørelse af det sociale byggeri. Den nuværende effektive rente i boligbyggeriets prioritering ligger tæt ved 10½ pct. En nedsættelse til 6½ pct. betyder således et tilskud i rentedifference på ca. 4 pct. I penge udgør dette tilskud for 12.000 lejligheder på gennemsnitlig 80 m² à 800 kr. et årligt tilskudsbeløb på ca. 25 mill. kr., hvis man regner med rentesikring af 75 pct. af anskaffelsessummen. Nu findes der jo her i salen medlemmer, som, når de hører et beløb som 25 mill. kr. nævnt i forbindelse med en tilskudsordning, næsten refleksmæssigt siger: herregud, ikke mere.

Over for de pågældende vil jeg gerne gøre opmærksom på, at de årlige 25 millioners tilskud til 12.000 lejligheder kun er en beskeden del af det tilskud, som i en periode over 6 år hvert år skal ydes til 12.000 nye lejligheder. Ganske vist finder der en aftrapning sted, men i alt vil der efter 6 års forløb af statskassen være ydet samlede tilskud på 525 mill. kr., hvilket svarer til gennemsnitlig ca. 87 mill. kr. pr. år i de første 6 år. I de efterfølgende 3 år ydes der til sikring af de første 72.000 sikrede lejligheder i alt 113 mill. kr., medens der til de efterfølgende 36.000 lejligheder ydes 63 mill. kr. Inden for 9 år, det vil sige, så langt denne lov rækker, vil der i alt være ydet samlede tilskud på omkring 700 mill. kr., svarende til ca. 80 mill. kr. om året. Herfra går naturligvis beløbene til de nuværende tilskudsordninger, m²-tilskuddene og andre; hvor meget de udgør, har jeg ikke noget overblik over, men måske kan den højtærede boligminister hjælpe mig her. Det står imidlertid fast, at denne lovgivning drejer sig om årlige til-

skud af den nævnte størrelsesorden på 80 mill. kr. — hvordan man så ellers når frem til en betaling af beløbet. Når man betænker, at man for disse penge kun opnår en yderligere udbygning af den sociale sikring, som boligforliget ud over den såkaldte rentesikring forudser, kan rentesikringstilskuddene lige så godt ydes samtidig med og sammen med den sociale sikring. Det vil administrativt være langt billigere; man vil få pengene fordelt på samme måde, og man vil undgå at skulle lægge navn til et sådant teater, som dette lovforslag om rentesikring i virkeligheden er. Man vil videre undgå at gøre forskel mellem de sociale boligbyggerier indbyrdes — altså mellem dem med rentesikring og dem uden — og man vil undgå at diskriminere det private byggeri på en så eftertrykkelig måde, at dets betydning for det samlede boligbyggeri bliver forsvindende. Man vil også komme ud over de vanskeligheder med fordelingen af de 12.000 privilegerede lejligheder, som både det ærede medlem hr. Guldborg og det ærede medlem hr. Kai Moltke har været så ængstelig for.

Fra vort partis side vil vi foreslå, at det udvalg, der nedsættes for at behandle det foreliggende lovforslag, først og fremmest undersøger, hvad en social sikring gående ud på, at ingen skal betale mere end 25 pct. af sin indtægt til boligformål, vil koste staten, og dernæst hvor meget man kan reducere de nævnte 25 pct. med ved anvendelse af de millioner, som rentesikringsforslaget netto vil koste. Vi vil gerne gøre det klart for den højtærede boligminister, at vi ikke vil stemme for dette rentesikringsforslag, i og for sig ikke fordi det er en tilskudsordning — vi er klar over, at vejen frem til et frit boligmarked vil koste mange penge på grund af den hårdknude, boligspørgsmålet nu en gang er gået i med helt uretfærdige og tilfældige store og små huslejer sammenblandet i et virvar — men fordi det er et uheldigt lovforslag med en mængde bivirkninger, som man har overset, med en dyr administration og med en alt for stor udsigt til, at boligbyggeriet her i landet går den fuldkomne socialisering i møde.

Niels Westerby: Vi ser i dag her et lovforslag, som er det første resultat af det